

תמיד שאלתי לעצמי מפני מה אומרים בז'רגון: אויפ'ן בוידים א ירדו". כלומר: היריד בעלית-הנג — עד שבאתי לת"א וראיתי שם את היריד היפה והמוצלח ונתברר לי כל הענין. הן יהודינו מתחילים תמיד לבנות מז'נג ות"א הרי היא עלית-הנג של הבית והלאומי שלנו — וע"כ יש שם יריד....

אגב, מספרים כי הנציב בבקרו את היריד עבר על כל המחלקות ונהגישו אל העופות, נשתומם פתאם לראות באחד הלר-לים ביצי זחב מתחת לאוזות ולתרנגולות-הודו. חשב רגע כי נמצאה שם התרנגלת הידועה של משלי לפונטין, ואולם אחרי חקו"ד נתברר כי הכניסו שם בכונה תפוחי-זחב....

ואומרים בשם מזכירו כי נתפעל מהתערובה והציע להעבירה כמו שהיא לתערובה הגדולה בלונדון. (לדידי אפילו עם הפקידים מעשרת-השבטים והסטרא-אחרא בראשם!). אלא שלא ישכחו למען-השם למסר את כל העבודה הזו למיניסטר המסחרי שלנו במלונ'יוון ולוויר החקלאי, שהצליחו בלי עיון-הרע בזעברת הסחרה לביתו הא"י אשר בלונדון.

כפי שמספרים אלה שחזרו מלונדון, הניעה שם הסחורה בשלמות: הביצים נעשו לחבת ה"ה" (פראז'ניצי בלע"ז) אחת, החביות נתרוקנו מתכנן והעצים באו יבשים, זכר לעצמות של צ'ורצ'יל על הר-הזיתים....

אגב, נודע לי כי ביתו בצלאל בעירנו הוציא אלכום יפה וגדול של א"י, בן ששים דף מהישוב הישן והחדש!

בסכנת-נפשות ממש נדחקתי בשבוע זה אל "הסילל" כדי לראות את מעשי-הכשפים של הפרופסור לנגסנר, והאמת אני לכם, תלמידי החכילים, כי הרבה למדתי ממנו הפעם. אחרי הנסיון הקשה שעשה למצוא את הסכה הצנועה בשלחן, ראיתי כי את הסודות של סטורם וקיש (שבהם השתמש לשוא בנסיון זה) — אי אפשר לגלות....

כנראה, למד הפרופסור מאת המשטרה שלנו את תורת הגלוי של הרצח, והוא ראייה: הוא תפש תיכף את הנדצח... אלא ש"הנרצח" שלו לא ידע כלום מהרצח, ואצלנו להיפך: אין "תרוצחים" יודעים כלל מהרצח, ושני השודדים החברונים שנאשמו

בעון רצחת האנגלים ברוד לירושלם — יוכיחו!... אגב, לי הייתי אני במקום המושל, הייתי מציע לפני קאר-איקי לגלות את תארי-הכבוד שלו שנגנבו לפני שנתים... * * *

ידידי העורך מסר לי אולי המכתב היפה שקבל מת"א בזו הלשון: אתכבד לשאל בעצתכם דבר מה, ישנו עתון אמריקני, פארווערטס" המפרסם מכ"תבים מקוראיו ומשוב על כל שאלותיהם, ואולם עד שמכתבי זה יגיע לאמריקה ואקבל תשובה עליו, אולי יהיה כבר מאוחר, וע"כ מצאתי לנהוג לפנות אליכם במכתבי זה, ואני מקווה שתוכלו להקציע כל שבוע מקום קטן למכתבים באלה, ובטח ימצאו אלפי אנשים כמוני שיפנו לעצתכם.

אני בחוד בן 22 שנה, בעל קומה סמוצעה, קצת יפה, עובד ומרויח יפה, וארוש זה החדש השביעי. חתונתי נועדה להיות בעוד חדשים, אבל במצב שאני נמצא כעת אני חושב לבטל את הארוסין ולהשאר חפשי לנפשי. הסבה לזאת היא חזת נ"י! עודני חתן ואני כבר סובל מחותנתי זו, איד יהיה אחרי החתונה אני מתאר לי מעכשיו,

מפחד אני שהנני הולך להתחתן עם חותנתי ולא עם כלתי. כלתי כלה משפעת מאמה והיא כבר ממזרזת את חיי, כשאני בא להוציאה לטייל אני מוצא אותה בוכיה, מה יש? — "אמי טפחה לי שאתה גוי, אינך מתפלל ואתה מעשן בשבת; אתה מטיל עם בחורות, הוקד אתן", ועוד ספרדים בדוים כאלה, ורגעי שמי-התי נהפכו לי ליגון, חושב הנני: רבש"ע!

מה יהיה כאשר אתחתן, והותנתי תשלט אז בביתי ביד נטויה? הרי לא אוכל לשבת רגע בביתי במנוחה, ולכן למה לי להתחתן? הלא אוכל להשאיר חפשי? אלא שמאיידך גיסא אי אפשר לי לעזוב את כלתי שמא תחשב שאני רמיתיה כל הזמן ובאמת אני אוהב אותה! מזה לעשות, ואני נמצא בין הפטיש והסדן, והותנתי עומדת לי כגרון בעצם, (אולי להפך? — עומות). הנני מקווה בי תיעצו לי מה לעשות קרם שזה יהיה מאוחר, בכבוד רב, אחד מקוראי ה"ענתון

חיי-א"י יפג א"י. אמר עזמות: עצתי אמונה לר' חיים-אדם זה, שאם

הוא רוצה לראות חיי עם אשתו ולהיות אדם, ימסר נא את ה"ענתון" זו לידי הפרופסור לנגסנר, והוא ידע כבר לס' תם את פיה. בע"מע!, ולסגר את עיניה ובעידנא דריתהא גם לקשר את שתי ידיה, בקצור לעשות מינוח גל-של-עצמות במבט עיניו, כפי שאינו אמש בנסיונותיו היפים בראי-נע ציון.... * * *

עיקר שכחתי: בעתון "ההגון" התל-אביבי קראתי תמול מודעה רבתי בעמוד הראשון ע"א "צעיר משכיל ומדופלם" המבקש לו "בת-זוג מתאימה ל"עסק" הגדול שלו וממשהה הגו"נה דוקא, וברכתי עליה ברכת "שהחיינו", כי נער הייתי וגם זקנתי ולא ראיתי בארצנו עתון הגון בלי מרכאות שידפוס בעמוד הראשון פרק "מהופת-התנים", נוסח פרוז הכולכרית ואמריקה....

ושואל אני לעצמי: מה היה, למשל, לו פרסם הלילה "דאר-היום" מאדעת-חתנים זו? אלא, מה לא עושה עתון בשביל פרנסה, ומכש"כ עתון אינסטניסי ובעל-טעם בת"א? עז מורת